

Fluestangen

EN af mine bekendte fortalte mig en dag, at han oppe på sit loft havde en gammel fiskestang liggende. Efter beskrivelsen at dømme en enhåndsfluestang, som han spurgte mig, om han kunne bruge til fiskeri ovre i Jylland i ferien. Dog mente han, at stangen var i en meget sorgelig forfatning.

Men det allerede oplyste var nok til at sætte min fantasi i gang. „Ovre i Jylland“ fik sanserne til at mindes de store, sindige jyske åer, der snor sig gennem vidtstrakte grønne enge med græssende sortbroget kvæg — eller erindringen genkaldte sig billedet af forblæste fyr og udstrakt bakket hedeterræn. Og allerinderst bag skar der sig en dirrende spænding igennem: åens jævntflydende strøm, svingene med „høllerne“ — der, hvor den solvblanke orred venter med snuden mod strømmen...

Naturligvis sagde jeg ja til at se på stangen og muligvis prøve at gøre den i stand for ham. Og ganske rigtigt var den i en meget misrøgtet stand, da den blev fundet frem fra loftets dunkle halvlys — men saas gjorde med det samme, at den virkelige engang havde været en fin og god stang.

Nu var beviklingerne mere eller mindre opløste, holkene sad løse og værst var, at stangen var blevet skæv af den u hensigtsmæssige opbevaring. Og dog „lå“ den trods alt i hånden, faldt til og lod ane snørens gliden mod ringene i kastet. Jo, den skulle rettes op og gores levende og sund igen.

De mange år, der var gået, siden den var havnet på loftet, havde gjort splitcanen tør, hvorfor det måtte være det første mål at få den smidig og myg igen. Snart var alle beviklinger pillet af, lakken skrabet af og kun den nøgne stang tilbage. Derefter kom den i oliebad nogle måneder. Oliebadet blev etableret ved at gennemvæde nogle klude med ganske almindelig smøreolie — som den, jeg brugte til smøring af mine hjul. Stangen blev så pakket ind i kludene.

Hele oliekuren varede omkring fire måneder, men i den tid blev der jævnligt kigget til stangen — og ny olie påført kludene. Og det var en fornøjelse at se, hvordan stangen sugede olien til sig. Der kom glans og dybere lod over den, og det var som at se livet vende tilbage — som medicinen må se patienten komme sig under hans saglige og menneskekærlige gerning.

Havde stangen nu med kræfternes tilbagevenden kunnet fortælle lidt om sin fiskefærd, var et og andet om store hug og drabelige fighter måske blevet fortalt. Eller måske blot lidt om stille aftener uden slag af fisk i vandet... Ingen ved mere, om den har fisket i sit hjemlands floder og åer — stangen var oprindelig engelsk — eller om den

måske har kastet fluen over norske skummende elve. Ingen ved, om den har fulgt i en globetrotters bagage — og måske derfor har haft foling med verdens største og stærkeste regnbueørreder, der jo efter sigende lever i New Zealand.

Stangen kunne jo også have været i hænderne på den ivrige sportsfisker, der i afrikanske bjergelue fangede plettede ørreder og der søgte at oplære en niggerdreng som klepper. Det var nu iøvrigt ret håbløst — for med hujen og skrigen plaskede knægten ivrigt i vandet hver gang, der var hug, og var ganske uden forståelse af, at det var nødvendigt stille og gelinde at få ørreden til at glide i fangstnettet.

Men stangen var taus — kom sig bare og blev pinjemyg...

Da oliebadet var vel overstået, kom næste punkt i „kuren“. Og det var at få rettet stangen ud. Heldigvis var det kun topstykket, der havde en skævhed — så det var overkommeligt. Forsigtigt holdt jeg stykket over damp — forsigtigt med vågent øje til sammenlimningerne, der nemt kunne løses under en sådan proces. Men det gik fint — træet blev blødt og smidigt og formede sig efterhånden under hændernes vilje. Efter dampbadet blev stykket så sat i spænd — forresten ret primitivt imellem et skab og væggen og med nogle bøger som kontravægt.

Hvad det var, der skabte den kosmopolitiske atmosfære ved stangen, ved jeg ikke. Måske skyldtes det dog, at dens ejer havde levet det meste af sine tre snese år ude i den store verden. Men han havde ikke haft stangen med hjem derude fra — og han var egentlig ganske uden erindring om, hvor han havde den fra. Måske alene det gav fantasien næring...

Den sommer kom han nu ikke til at få stangen med over til Jylland — for kuren tog sin tid. Skulle

En sommermorgen — ganske tidlig ...

Foto: Svend Rørvang

genoplivningen gøres grundigt, kunne det ikke nytte at forcere tiden.

Efter at stangspidsen havde siddet i spænd to à tre uger, blev den taget ud og fik så lov at ligge og strække sig. Det var ikke uden spænding, jeg hver dag så til den — men det så ud til at være lykkedes over forventning. En ganske minimal skævhed var vel nok at spore, efter den nogen tid havde været fri. Det var dog så lidt, at det ikke kunne betale sig at dampe den op igen, hvorfor jeg lod hele stangen hvile endnu nogle måneder, inden jeg tog fat på den sidste del af „kuren“.

Holkene, der var af messing, var blevet rensed og pudset, så de strålede for øjet — og omsider kom da den dag, hvor de atter blev påsat. Grønne beviklinger blev lagt om stangen — og korkhåndtaget pudset af med sandpapir, så det så ganske nyt ud. Jo, ville man fatte stangen som et hunkønsvæsen, var det sandelig en rigtig stadspige at se til nu.

Men jeg tøvede stadig med at få den afleveret. „Patienten“ var blevet et kælebarn — og den kærlighed (og stolthed over mit værk), jeg fattede til den, gjorde det ærlig talt vanskeligt at få mig samlet sammen til at aflevere den til den rette ejer. Dér vidste jeg jo, den blot ville blive sat til side og kun brugt lejlighedsvis i ferier. Nå — jeg fandt jo på en „god“ undskyldning deri, at jeg gerne ville se den i aktion nogle gange ved et fiskevand for at se, om den igen ville blive skæv.

Fra fotokonkurrencen:

Indsendt af Richardt Jensen, Århus.

Og så kom den naturligvis med på nogle fiske-ture, hvor jeg blandt andet havde megen fornøjelse af at fiske store skaller med den på ganske tynd snøre. På den myge stang gav en velvoksen skalle — jeg fik nogle nær kiloet — en fin fight, selv om der ikke var fart over skallens udløb. Men fisken trak sindigt og stærkt i linen — så det var dog alligevel ligesom en lille forsmag for stangens egentlige formål: den kastede flue og den hidsige bækørred.

Et par stille sommeraftener tog jeg også små lynhurtige aborrer med stangen. En krog var agnet med regnorm — og tjep gik det. Stangen holdt faconen — blid, smidig og stålstærk buede den under fiskenes ruskende udløb. Og i kastet lod dens spændstige aktion ormen komme godt ud over vandfladen. „Pløjebarnet“ lagde sig til i hånden — og blev en enhed med armen...

Siden fik den lov vinteren igennem at hænge side om side med mine andre stænger — men en dag i foråret skiltes vore veje. Lægen måtte sige farvel til sin patient, der velsagtens sund og rask glemte hans velgerning. Sådan som livets gang nu er...

Disciplen.

— — —
Uden at komme nærmere ind på spørgsmålet om det rigtige eller praktiske i ovennævnte omhyggeligt fremstillede fremgangsmåde vil jeg blot lige gøre opmærksom på, at maskinolie næppe er formålstjenlig til behandling af stangen, da disse olier som regel forhindrer senere påført lak i at tørre. Skal man endelig bruge olie, bør man anvende linolie, der eventuelt er fortyndet lidt med terpentin. Men brug aldrig klude hertil! Linolie i klude er uhyggelig brandfarlig. Påfør olien med pensel med en lille uges mellemrum, til stangen er mættet. Red.

Ikke altid ørreder — og dog!

Vi har tidligere her i bladet bragt billeder af Richardt Jensens fine resultater fra ture til de midtjydske åløb med fluestangen, men nu afslører den passionerede fluefisker sig denne gang som en ikke mindre ivrig ålefisker, der åbenbart også på dette felt er begunstiget af de højere magter.

Richardt Jensen fortæller selv herom:

„Ja, sådan kan det gå, når man tatter ål i vandløbene i Midtjylland. Der er næsten altid bid, for der er masser af ål i næsten alle vandløb.

Dagen før jeg fangede disse, fiskede jeg med flue i Sdr. Omme og Hoven å efter regnbueørreder, og det gav fint, idet jeg fik henved 30 fisk på krogen; men jeg beholdt kun 7, og de var så fine og røde i kødet som gammelt overhængt oksekød til engelsk bøf. De kan tro, at de smagte som smør, da de kom på panden samme dag.“